

ΜΠΟΝΚΕΤΟ

ΛΥΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΦΩΛΗ ΤΩΝ ΑΗΔΟΝΙΩΝ

ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΓΚΩΤΕ

Γύρω από τον πύργο απλώνονταν ένα όμορφο περβόλι. Μέσ' στο περβόλι βρισκόταν κάθε λογής πουλιά : αηδόνια, κοταίφια, σουσουριθόρες. Όλα τα πουλιά της γης είχανε δώσει ραντεβού σ' εκείνο το περβόλι. Κάθε φύλλο έφραζε και μιά φωλιά, κάθε δέντρο ήτανε και μιά ορχήστρα. Οι μικροί φτερωτοί μουσικοί συναγωνίζονταν ποιος θα τραγουδήσει καλύτερα. Κι' αληθινοί μουσικοί νάσανε δεν θα ταίριαζαν τόσο καλά τα τραγούδια τους.

Μά' μέσ' στον πύργο ζούσανε δυο όμορφες ξ-δέλφες που τραγουδούσανε αυτές καλύτερα απ' όλα τα πουλιά του κήπου. Τη μιά την έλεγαν Φλερέτα και την άλλην 'Ιζαμπώ. Ήταν κ' οι δυο τους όμορφες, πεντάμορφες και τις Κυριακές, όταν φορούσαν τα καλά τους φορέματα, αν δεν έδαιχναν οι λευκοί τους ώμοι, πως ήταν στ' αλήθεια κορίτσια, θα τις έπαιρνες γι' αγγέλους· δεν τους έλειπαν παρά τα φτερά. Όταν αυτές τραγουδούσαν, ο γέρος άρχοντας του Μαλεβριέ, ο θεός τους, τις κρατούσε από το χέρι γιατί φοβόταν μήπως τους έρθει η επιθυμία να πετάξουν και του γύγουν.

Η φωνή της όμορφιάς τους και της τέχνης τους στο τραγούδι είχε κάνει το γύρο της Ευρώπης· μ' εκείνες δεν ήταν καθόλου περήφανες γι' αυτό. Ζούσαν στον πύργο μοναχές, μη βλέποντας κανένα άλλο έκτος από το μικρό άδελφου Βαλεντίνο, ένα όμορφο γ-άδελφο μ' χρυσά μαλλιά και τον άρχοντα του Μαλεβριέ, το θείο τους.

Περνούσαν τον καιρό τους πετώντας σπόρους στα πουλάκια, κάνοντας την προσευχή τους και, προπάντων, σπουδάζοντας τα έργα των μεγάλων μουσικών. Είχαν και τα λουλούδια τους που τα φρόντιζαν και τα πότιζαν μόνες τους. Κ' έτσι η ζωή τους κυλούσε μ' αυτές τις γλυκιές και ποιητικές ασχολίες, μακριά από τα μάτια του κόσμου. Κι' όμως ο κόσμος νοιζότανε πάντοτε γι' αυτές. Ότες τ' αηδόνι, ούτε το ρόδο μπορούνε να κοιμούνται· το τραγούδι τους και τάρωμα τους τα προδίδουν πάντοτε κ' οι δυο όμορφες ξαδελφούλες ήταν αηδόνια και ρόδα μαζί.

Ήθκανε δοῦκες, πρίγκιπες, λαμπροί και μεγαλοκαρδοί ιππότες γι' να τις ζητήσουν σε γάμο, ο Αυτοκράτορας της Τραπεζούντας κ' ο Σουλτάνος της Αιγύπτου στείλανε στον άρχοντα του Μαλεβριέ προξενιά, μ' αυτές δεν ήθελαν ν' άκούσουν τίποτε γι' παντρεία. Ίσως έννοιωθαν ότι η άποστολή τους έδω κάτω ήταν να μείνουν πάντοτε κορίτσια και να τραγουδούν αδιάκοπα.

Από μικρές, πολύ μικρές καθόντουσαν σ' αυτό τον πύργο. Το παράθυρο της κμαρής τους έβλεπε στο περβόλι, κ' από μακριά, στην κούνια, είχαν λικνιστή με τα τραγούδια των πουλιών. Κ' έτσι έμαθαν να τραγουδούν πριν ακόμα μπορούσαν να μιλήσουν. Οι δυο ξαδέλφες τραγουδούσαν, όπως οι άλλοι αναπάνουν : αυτό ήταν το φυσικό τους.

Το μουσικό τους αίσθημα τις έκανε σχεδόν ανίσθητες σε κάθε τι που δεν ήταν μουσική. Τον κόσμο των πραγματικών των ξεχώριζαν μόνο μέσ' απ' τους ήχους. Τις μάγευε ο ψίθυρος των φυλλωμάτων, το μουρμουρίσμα των νεφών, το τίκ-τάκ του ρολογιού, ο στεναγμός του άνεμου μέσ' απ' την καπνοδόχο του τζακιού, ο χτύπος της βροχής στα τζάμια, μ' δεν έννοιωθαν, πρέπει να σάς το πώ, μεγάλο ένθουσιασμό, βλέποντας μιά δύση του ήλιου, ούτε μπορούσαν να θαυμάσουν μιά όμορφη εικόνα, σ' να σκεπάζε τα όμορφα μπλού και μαύρα μάτια τους ένας πυκνός πέπλος. Πέθαιναν γι' μουσική και δεν αγαπούσαν τίποτ' άλλο απ' αυτή στον κόσμο. Ή μάλλον, γι' να ποῦμε την αλήθεια, αγαπούσαν και κάτι άλλο : το μικρό Βαλεντίνο και τα λουλούδια τους. Το Βαλεντίνο γιατί έμοιαζε με τα ρόδα και τα ρόδα γιατί έμοιαζαν με το Βαλεντίνο.

Οι πιο φημισμένοι τραγουδιστές και μουσικοί ερχόντουσαν από μακρινές χώρες γι' να τις άκούσουν και να συναγωνισθούν μαζί τους. Μ' μόλις έκεινες άνοιγαν το στόμα τους, οι μουσικοί έσπαζαν τα όργανά τους κ' οι τραγουδιστές όμολογούσαν πως είχαν νικηθή. Τόσο μελωδικό κ' αρμονικό ήταν το τραγούδι τους, ώστε τα χερούβι του ούρανού κατέβαιναν ως το παράθυρό τους γι' να τ' άκούσουν και να το μάθουν και να το τραγουδήσουν κατόπιν στον καλό Θεό.

Ένα μαγικό βράδυ τραγουδούσαν μαζί. Ένα αηδόνι του κήπου καθισμένο σε μιά τριανταφυλλιά τις άκουγε προσεκτικά. Όταν έκεινες τελείωσαν πλησίασε στο παράθυρό τους και τους είπε με την αηδονιστική γλώσσα του : «Θα ήθελα να συναγωνιστώ μαζί σας στο τραγούδι...»

Οι δυο ξαδέλφες του άπαντησαν ότι δέχονται ευχαρίστως κ' άμέσως έκλεινε άρχισε να τραγουδή. Ήταν εν' αηδόνι άρχιτρα-

γουδιστής. Καθώς τραγουδούσε, το λαιμουδάκι του φούσκωνε, η φτερά του χτυπούσαν κ' όλο του το κορμί έτρεμε. Σε κάθε νότα του λες κ' έβγαίνε ένα διαμάντι από το στόμα του. Στο τέλος στάθηκε βέβαιο γι' την νίκη του.

Μά' η δυο ξαδέλφες σάν άρχισαν να τραγουδούν από την πρώτη στιγμή το ξεπέρασαν. Το τραγούδι τ' αηδονιού φαινόταν πλάι σ' αυτό τους, σάν το τρίλισμα ενός στρουθιού.

Μά' τ' αηδόνι τις προκάλεσε γι' δεύτερη φορά και τραγουδούσε στην άρχη μιά έρωτική ρομάντσα, κ' έπειτα μιάν άρια που τη τελείωσε με μιά κορόνα τόσο ύψηλή που θάταν άδύνατο σε άνθρωπο νά τη βγάλει.

Οι δυο ξαδέλφες, χωρίς νά πτοηθούνε καθόλου απ' αυτό, γύρσαν ένα φύλλο στο βιβλίο της· μουσικής τους και άπάντησαν σ' αηδόνι μ' έναν τέτοιο τρόπο, ώστε η Άγια Καταλία που τις άκουγε από τον ουρανό, χλώμωσε από τη ζήλια της κ' άρπαξεν νά πέσει κάτω στη γη ή άρπα της.

Τ' αηδόνι δοκίμασε ακόμα μιά φορά νά τραγουδήσει μ' αυτές· συναγωνισμός το είχε ξαναγίνει δόξα και τοῦλεσε πιά η νίκη. Ή άναπνοή του κόντευε νά σβήσει, τα φτερά του είχαν νασηκωθεί, τα ματάκια του έκλειναν χωρίς νά θέλη· θά πέθαινε.

— Τραγουδάτε καλύτερ' από μένα, είπε στις δυο ξαδέλφες, κ' η περηφάνειά μου νά σάς ξεπεράσω μού στοίχισε τη ζωή μου. Πριν πεθάνω, θά σάς ζητήσω μιά χάρι : κάτω στο περβόλι, κατ' στην τρίτη άγιοτριανταφυλλιά της μεγάλης άλλεας, έχετε φυλάει μου και, μέσα σ' αυτή, τα τρία μικρά μου. Στείλτε να τη φάρετε, μεγαλώστε τα μικρά μου και μ' άμθετε να νά τραγουδήσω κ' εγώ γιατί έγω θά πεθάνω.

Κι' άφου είπε τα λόγια αυτά, το αηδόνι ξεπνέθηκε. Οι δυο ξαδέλφες το έκλαψαν πολύ, γιατί, στ' αλήθεια, τραγουδούσε περφημα. Φώναξαν το Βαλεντίνο, το μικρό άδελφού τους, να έλθει να τους πείσει νά βοηθί τη φωλιά. Ο Βαλεντίνο, που ήταν λίγο πονηρούλης, τη βοή-
 κε άμέσως και την έφερε στις δυο ξαδέλφες. Η Φλερέτα και η 'Ιζαμπώ γι' μένες στο μπαλκόνι τους, την περιέμεναν μ' άνυπομονησία. Τα τρία αηδονάκια πρόβαλαν τα κεφαλάκια τους από τη φωλιά κ' άνοιγαν τα μικρά τους στόματά τους. Τα λυπήθηκαν γιατί ήταν όμορφα και τ' αγαπήσαν πολύ. Όταν μεγάλωσαν λίγο άρχισαν νά τ' αποιδάζουν μουσική, κ' τους είχαν ύποσχεθεί στην μητέρα τους.

Ήταν ένα θαύμα νά βλέπει κανείς την άνεπτυξη που είχαν τ' αηδονάκια· κ' πόσο καλά τραγουδούσαν. Φτερούσαν μέσα στο δωμάτιο και τότε κατόπιν τουςαν στο κεφάλι της 'Ιζαμπώς και π' οτε στον ώμο της Φλερέτας. Πήγαιναν και στεκότουσαν μπροστά στο βιβλίο της μουσικής που θάλεγες ότι στ' αλήθεια ήσαν νά διαβάζουν τις νότες. Είχαν μάθει όλους τους σκοπούς που τραγουδούσαν η 'Ιζαμπώ κ' η Φλερέτα· έφείρισκαν μόνο τους και νέους σκοπούς δικούς τους.

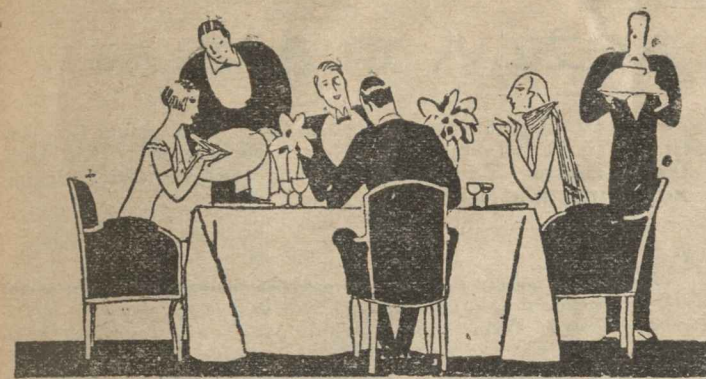
Οι δυο ξαδέλφες, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο και πιο πολύ άποτραβιδόντουσαν στην μοναξιά τους. Μ' κάθε βράδυ άκουγε νεγες νά βγαίνουν από την καμάρη τους οι ήχοι μιάς μελωδικής υπερφυσικής. Τ' αηδόνια, πούχαν σπουδάσει πιά τέλεια μουσική, λέραιναν κ' αυτά μέρες στις συναλίες τους και τραγουδούσαν καλά σχεδόν σάν τις δασκάλες τους που κ' αυτές είχαν κάνει τον τωμετάξυ μεγάλες προσόδους.

Η φωνή των δυο κοριτσιών έπαιρνε κάθε μέρα ένα τόνο άλλον και άντηχούσε μ' ένα τρόπο μεταλλικό και κρυσταλλένον· σ' να μ' ήτανε φωνή ανθρώπων. Μ' αυτό όμως, η Φλερέτα κ' η 'Ιζαμπώ είχαν άδυνατίσει· α' άραία χρώματά τους είχαν σβήσει, είχαν γίνει χλωμές και το δέρμα τους ήτανε διάφανο σάν η γυαλί. Ο άρχοντας του Μαλεβριέ, βλέποντας την κατάσταση τους, θέλησε να τις έμποδισει νά τραγουδάνε, μ' δεν κατόρθωσε τίποτα.

Μόλις έκεινες άρχισαν νά τραγουδούνε λίγο, μιά μικρή βολική κόνκινη στά μ' αγκυλά τους φαινόταν άπάντα που όλοένα κ' έπληωνότανε ως ότου νά τελειώση το τραγούδι. Τότε η βολή π' νωνταν, μ' ένας ψυχρός ιδρώτας στο σώμα τους κυλούσε κ' έφερμαν τα χελάκια τους σ' να νάχαν πυρετό.

Μά' τραγουδούσαν τώρα πιά όμορφα όσο ποτέ. Είχε πιά και το τραγούδι τους που ήταν υπερκόσμο κ' άκούγοντας την ήχησε σαν δυνατή φωνή νά βγαίνει από τα λεπτά αυτά κορίτσια, έννοιωσαν ότι γρήγορα η μουσική θά συντρίβε το όργανο.

Ήσαν κ' αυτές αυτές, μ' δεν λυπότανε διόλου. Και μ' βροδιά που το παράθυρό τους ήταν άνοιχτό, που τα πουλιά τραγουδούσαν στον κήπο, που η άδρα φυσούσε άνάλαφα με τον άρμονία, που όλος ο άέρας ήταν γεμάτος μουσική, μ' μπορούσαν νάνηστισθούν στον πειρασμό κ' άρχισαν κ' αυτές νά τραγουδούν.

ΖΗΤΗΜΑ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ

ΤΑ ΣΚΥΛΛΙΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

Ο Ιστορικός βασιλεύς της Σπάρτης και νομοθέτης Λυκούργος είχε κάποτε προμηθευθή δυο μικρά σκυλλάκια της ίδιας ράτσας, τα όποια διέταξε και τα άγύμνασαν κατά διαφορετικό τρόπο. Το ένα το έμαθαν νά κυνηγάει και το άλλο νά κάνει διάφορα παιχνίδια. Όταν πιά τα σκυλλάκια μεγάλωσαν, διέταξε κ' έγινε μιά μέρα συγάντρωση των Σπαρτιατών σε μιά μεγάλη πλατεία, όπου μετέφερε και τα δυο του νοήμονα τετράποδα. Έκει πάνω σ' ένα τραπέζι έβαλε μερικά φραγήτα με προκλητική όσμη, ταυτοχρόνως δέ άνοιξε κ' ένα κλουβί, από το όποιο ξεπετάχθηκε ένας λαγός. Και τότε όλοι είδαν ότι το μ'έν σκυλλί που είχε συνειδίσαι στην μαλθακότητά έπεσε με τα μούτρα σ'α φαντάσμα, το δέ κυνηγετικό όρχηκς έσπρώξε στο λαγό. Συγχρόνως ο Λυκούργος γύρισε και είπε στους Σπαρτιατάς :

— Ίδου πόσο μεγάλο ρόλο παίζει η άνατροφή στο άτομο. Και τα δυο σκυλλά αυτά εινε της ίδιας ράτσας. Έν τούτοις άλλωώς φέθηκε το ένα κ' άλλωώς το άλλο, σύμφωνα με την άνατροφή και την άγωγή που τους είχα κάνει !..

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ ΚΑΙ ΠΙΡΩΝ

Ο Βολταίρος βρισκόταν κάποτε στο θεωρείο ενός θεάτρου με συντροφιά από χαριτωμένες και κομψές κυρίες.

Κατά την διάρκεια ενός διαλείμματος, ο Βολταίρος είδε τον σατυρικό ποιητή Πιρών, ο όποιος καθόταν πολύ στενόχωρα σε μιά θέση της πλατείας. Θέλοντας δέ νά τον πειράξει, του εφώνασε :

— Ε, Πιρών !.. Πώς τα περνάς !.. Κάθουσαι καλά ; ..

Ο Πιρών δεν άπάντησε τίποτε...
 — Ύστερ' από λίγες μέρες όμως, οι δυο ποιητά έτυχε νά ξανα-
 συναντηθούν στο ίδιο θέατρο· με την διαφορά ότι ο μ'έν Βολταί-
 ρος συνθετο στην πλατεία, ο δέ Πιρών ήταν νοηλέστατα ξα-
 πλωμένος μέσα σ' ένα θεωρείο. Μόλις ο Πιρών αντίκρυσε τον Βολταίρο, θυμήθηκε την ερώτηση που του είχε κάνει προ ή-
 μερών, κ' έσκέφθηκε ότι τώρα ήταν η κατάλληλη στιγμή γι' να νά του άπαντήσει. Σηκώθηκε λοιπόν όρθιος μες στο θεωρείο του και του εφώνασε δυνατά :

— Θαμιάσαι Βολταίρε !..

Ένα κορμάτι που την προηγούμενη μέρα είχαν συνθέσει. Ήταν το κύνειο όμα τους αυτό, εν' όμα θεο, στα δάκρυα μουκαμένο, που έφτανε ως τις άρταστες κορφές της μουσικής γι' να γαλή στον ουρανό και στον άέρα. Ήτανε κάτι όλοαμπρο κ' άήκηουστο ως τότε. Δεν ήτανε τραγούδι αυτό. Ήταν σαν ένας χειμάρρος γεμάτος τριλλίες, βροχή που κάθε στάλα της έχει άλλο χρώμα, μουσικό πυροτέχνημα άπερίγραπτο. Μά' η μικρή κόκκινη βολία είχε άπλωθεί κ' είχε γίνει μεγάλη κ' είχε σκεπάσει πιά τα μάγουλά τους. Τα τρία αηδονάκια τις κυτούσαν και τις άκού-
 γανε γεμάτα άγωνία. Σάλευσαν τα φτεράκια τους, πηγαίνανε κ' έρ-
 χόντουσαν και δέ μπορούσαν νά σταθούνε σε μιά θέση.

Τέλος έκεινες φτάσανε στο τραγουδιού την τελευταία φράση. Τότε η φωνή τους πήρε μιά άπόχρωση έτσι άλλωκτη, όπου θά νόμιζε κανείς ότι δεν ήταν ζωντανές, ότι δεν ήταν άνθρωποι αυτοί που τραγουδούσαν.

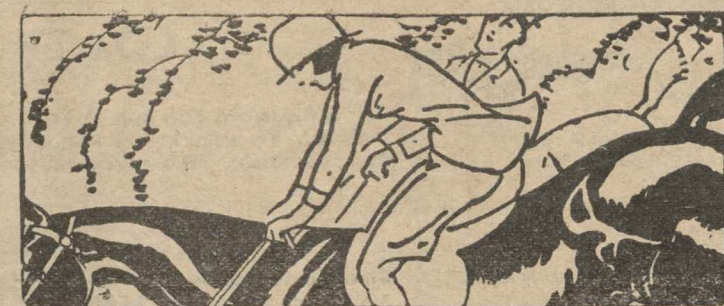
Και τ' αηδονάκια πέταξαν άμέσως φοβισμένα.

Οι δυο ξαδέλφες είχανε πεθάνει μαζί με το τραγούδι και οι ψυ-
 χές τους είχαν βγί στην τελευταία νότα.

Τα αηδονάκια πέταξαν κ' άνέβηκαν στον ουρανό ψηλά. Πή-
 γαν στον καλό θεό γι' να νά πουν αυτό το δέξαιο τραγούδι κ' αυτές μέσ' στο περβόλι του κράτησε γι' να νά του λένε κάθε τό-
 σο στα τραγούδια ήσαν από τις δυο ξαδέλφες, απ' τη Φλερέτα και την 'Ιζαμπώ.

Και ο καλός Θεός έκανε άργότερα μ' αυτά τα τρία αηδόνια, τις δειες ψυχές τριών μεγάλων μουσικών : του Τοιμαρόζα και του Παλεστρίνα και του Ιππότου Γκλούκ.

Θεόφιλος Γκωτιέ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸν ἐσκότωσε μ' ἓνα ... μπάτσο

Στο Στρατοδικαίο της Βιέννης δικάστη προ ήμερών ο Σίμονς Ντράγκερ, πρώην άξιωματικός της αυτοκρατορικής φρουράς, γιατί ένα βράδυ του περασμένου Νοεμβρίου, έχοντας προηγούμενα μ' τον άνθυπλάρχο Κάρολο Ούγκες, τον συνάντησε μέσα σ' ένα ντάνσιγκ μ' ύστερα από σφοδρά λογομαχία του έδωσε ένα μπάτσο ήχηρότατο, κατόμωτρα και τον έριξε κάτω νεκρό !

Κατόπιν αυτού ο Ντράγκερ συνελήφθη κ' έπροφυλακίσθη ά-
 παγγελθείσης κατ' αυτού κατηγορίας επί άνθρωποκτονία.

Λόγω της κοινωνικής θέσεως του κατηγορουμένου οι έφημερίδες της Βιέννης, έγραψαν τότε πολλά άρθρα και έπετίθεντο δριμύτατα κατά της δικαστικής άρχής που έθεώρησε ένοχον φόνου τον Ντράγκερ, γιατί έδωσε ένα μπάτσο του άντιπάλου του. Ή άνα-
 κριτική έρευνα όμως δεν άρχησε νά άνακαλύψη την ατία που έπέ-
 φρε τον άκαριαίο θάνατο του άτυχούς Ούγκες. Νά δέ τι άπεκαλύ-
 φθη. Την προηγούμενη μέρα του έπεισοδίου ο άνθυπλάρχος Ούγκες, είχε πέσει από τ' άλόγο του, και είχε πάθει έγκεφαλική διάσειση, λόγω της όποιας έννοιωθε ζαλάδες και άναγκάστηκε νά παραμείνη κλινής. Το βράδυ του φόνου νοιόθοντας τον έαυτο του καλύτερα πήγε στο ντάνσιγκ όπου έπαγε τον θανατηφόρο μπάτσο, όστις, κατά την διενεργηθείσαν νεκροψία, έπέσπευσε άπλωσ το θάνατό του. Στην ιατροδικαστική αυτή έκθεση βασίστηκαν και οι δικασταί και έκηρυξαν άδών τον Ντράγκερ της κατηγορίας του φόνου, έ-
 νοχον όμως...αίματι και του έπέβαλαν πρόστιμο 60 κορονών !

 Ο βασιλεύς του μπιλλιάρδου

Ο Αμερικαννοβρατίας κ.Ναρκούντιας Χόλφτρον άνεκηρύχθη τε-
 λευταίος βασιλεύς του μπιλλιάρδου ! Κι' αυτό γιατί σ' ένα μάτς που δόθηκε σε μιά Λέσχη του Σικάγου, ο Χόλφτρον έπαψε συ-
 νεχώς επί 60 ώρες, χωρίς ν' άναπαυθή ούτε στιγμή ! Συναγωνί-
 στηκε με τέσσερες άλλους «άσους» μπιλλιαρδιστών, τους όποιους και νίκησε. Μέσα στις έξηντα ώρες που διαρκεσε το μάτς αυτό ο Χόλφτρον έκανε 17.153 έπιτυχίες έναντι 15.222 που έσημείωσαν όλοι οι άνταγωνιστάί του. Το έκκλητικώτερο δέ απ' όλα αυτά εινε ότι, όταν οι δημοσιογράφοι τον ρώτησαν μετά το πέρας του μάτς πώς αισθανόταν το κορμάγιο του, ο Χόλφτρον άπάντησε μειδώντας :

— Ένα τσάι κομπλέ μου εινε άρκετό γι' να έπαναλάβω το παιχνίδι γι' άλλες έξηντα ώρες !..

Άγκυρες πρὸς πώλησιν

Στο Νέγρονπορτ—Νέμ της Αμερικής έχουν έκτεθει γι' πού-
 λημα, ως άχρηστο όλικο, άρκατές χιλιάδες άγκυρών, που προέ-
 χονται από τα άμερικανικά πολεμικά σκάφη. Η άγκυρες αυτές θά πωληθούν ως «απληροσβεστικά», γιατί δεν μπορούν νά χρησι-
 μέσουν ούτε γι' α' έμπορικά πλοία, ούτε και νά τις άγοράση άλλο Κράτος μπορεί, σύμφωνα με την διεθνή Συνθήκη του Ουά-
 σινγκτον, περι έκποίησης ειδών πολεμικού όπλου. Καθόλου άπ-
 θανό όμως οι διάφοροι έπιχειρηματίαι που θά τις άγοράσουν νά τις χύσουν, γι' τις έξαφαντίσουν πάλιν «άγκυρες» και νά τις...προ-
 μηθεύουν στα πολεμικά σκάφη της Αμερικής !

Η ιδιοτροπία της Μόδας

Έσυνήθισαν—εινε αλήθεια—να μένουμε πάντοτε έκστατικοί
 πρό του έκπληξου της Μόδας. Κάθε μιά Μόδα που περνά τη
 θεωρούμε «γελοία, έστω κ' αν έκείνη που την άντικαθιστά εινε
 πιο κομική». Ένα παρόμοιο συνέβη στη Μόδότη. Μιά μεγάλη καλ-
 λιτέρας γυναικείων πλιν έλαιορίσας κατ' πάθινά καπέλλα «τε-
 λευταίας μόδας» που δεν εινε παρά πιστή αντίγραφο των καπέλλων
 του περασμένου αιώνα. Καπέλλα καμπριόλε, πλατύγυρα και κα-
 τάφορτα από λουλούδια, άπαράλλαχτα με...μπασέδες !

Μόλις έλανεαρίστη η μόδα αυτών των καπέλλων μιά έφημερίς
 της Μόδότης έγραψε σχετικώς : «Πρέπει νά γέλη κανείς όταν
 άκούη νά γίνεται λόγος γι' α' Μόδα, γιατί όμοιάς σάν μιά τρι-
 φημ Φρενονομίου που κάθε τόσο ξεπορτίζει μέσα απ' αυτό
 φροφάτας δ,τι βρεθί μπροστά της. Μπορεί νά φορέση ένα κα-
 πέλλο που φορούσε πέρσι, μ' δεν εινε άπίθανο νά μ'ας πα-
 ρουσιασθή και με τουαλέττα του 14ου αιώνα !..»

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΤΝΙΑ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Μιά τραλή ανησυχία έκανε την καρδιά του να χτυπά δυνατά, καθώς έτοιμαζόταν ν' ανοίξει την εξορία του σπαιτού της Μαγδαληνής. Τι θα άπαντοδσε τάχα εκείνη, στην ολιγόλογη έρωτική εξομολόγησι που της είχε στείλει με τόσο παράξενο τρόπο; Ήταν τόσο αστασιμένος που δεν τ'α κατάφερε ούτε το πόμολο της πόρτας να γυρίσει. Τέλος άνοιξε και μπήκε μέσα. Η Μαγδαληνή δεν άκουσε το άνοιγμα της πόρτας και γι' αυτό δεν βγήκε να τον προειπνήσει. Αυτό τον έκανε να δυσαναστενή. Προχώρησε, έφθασε στο κατώφλι του σαλονιού και την είχε καθισμένη ήσυχα-ήσυχα μπρος στο παράθυρο και να κοιτάει. Κοιτάχθηκε εκεί μερικά λεπτά και την κούταζε άναποφάσιστα, χωρίς να τολμά να την πλησιάσει. Τέλος έβηξε έλαφρά για να την ειδοποιήσει για την παρουσία του. Έκείνη τότε στράφηκε απότομα, τον είδε και είπε:

- «Αχ, σεις είστε; Πώς με κάνατε να τρομάξω!»
- «Έπειτα, με μία άπολη ημερία και απλότητα τον ρώτησε:
- «Έχετε πολλά όρα που σέκασθε εκεί;
- «Μόλις είχα μιλ, της απάντησε.
- «Ελάτε λοιπόν, καθίστε.

Και με την ίδια απλότητα πάντοτε η Μαγδαληνή του έδειξε ένα κάθισμα κοντά της κι' εξομολόγησε το κέντημά της, χωρίς ν' ασχοληθεί περισσότερο μ' αυτόν.

— Με συγχωρείτε, μου είπε μόνο, που εξακολουθώ το κέντημά μου. Θέλω να τελειώσω ένα λουλούδι.

— Έλεύτερα, της απάντησε αυτός.

Κι' ενώ εκείνη εξακολουθούσε την έγασία της, ο νέος την άκούταζε με μία προσοχή γεμάτη άγνία, προσπαθώντας να μαντέψει απ' το ύφος κι' απ' τους τρόπους της, αν είχε διαβάσει την έρωτική του εξομολόγησι— δεν άμφεβαλε καθόλου ότι την είχε διαβάσει—και τι έντοποισι της είχε κάνει. Άλλά δεν έβλεπε τίποτε το ξενιστικό. Είχε το ήρεμο καθημερινό της ύφος, και του μιλούσε με τον ήρεμο τόνο που μεταχειριζόταν πάντοτε προς αυτόν.

— Δεν μου λέει, τίποτε, σκεπτόταν με φούρκια ο Άλφρεδός. Μου φέρεται όπως και τις άλλες μέρες. Γιατί δεν μου κάνει λόγο.

Τότε άπεφάσισε εκείνος να κάνει πρώτος αρχή και της είπε:

— Δεν βλέπω πειά εκείνο το βιβλίο που είχατε δώδ επάνω στην έταξέρα: την ρώτησε ύπουλώντας το βιβλίο μέσα στο όποιο είχε βάλει το γράμμα με την έρωτική του εξομολόγησι.

— Α, το «Σύνσεις και Πεπρωμένον». Το έβαλα στη θέση του, στην βιβλιοθήκη. Μήπως σας άδιαφέρει;

— Ο Άλφρεδός έγινε κατακίτρινος. Δεν περίμενε ποτέ μια τέτοια περιφρόνησι, μία τέτοια άδιαφορία εκ μέρους της. Δεν φανταζόταν ποτέ ότι θα του έκανε την κουτή με τόσο ύποκρισι. Γιατί δεν άποκρίθηκε καθόλου. Κάθισε μερικά λεπτά της άρας κι' έπειτα την άποκρίστηκε και έφυγε.

Από την ήμερα εκείνη άπέφυγε να την συναντήσει κι' ούτε ξαναπάτησε πειά στο σπίτι της.

Έπειτα από έξι μήνες η Μαγδαληνή παντρεύτηκε με κάποιον άλλον.

Ο γάμος εκείνος ήταν για τον Άλφρεδό ένα χτύπημα δυνατό, τρομερό. Κατάλαβε ότι αν εξακολουθούσε να μένη στην ίδια πόλι με το νέο άντρογυνο, ή ζωή θα ήτανε γι' αυτόν ένα συνεχές μαρτύριο. Έκει υπήρχε φόβος να συναντά κάθε τόσο τη Μαγδαληνή στηριγμένη στο πλευρό του άλλου. Γι' αυτό άπεφάσισε να φύγει, να ταξιδεύσει μακριά, στα ξένα, σε χώρες άγνωστες. Η περιουσία του ήταν μεγάλη και μπορούσε να ίκανοποιήσει κάθε επιθυμία του.

Και μία μέρα, άφου ταξτοποίησε τα περιουσιακά ζητήματά του, έφυγε.

Ήθαινε να κρύψει μακριά την θλίψη και την δυστυχία του. Κι' ήταν πράγματι πολύ δυστυχής. Η συμπεριφορά της Μαγδαληνής άπέναντί του του άδεικναιε καθαρά ότι εκείνη τον περιφρόνησε. Δεν έννοιωσε όμως καμμία μνησικακία εναντίον της γι' αυτό.

Πέντε δόκληρα χρόνια πλανόταν σ' δόκληρη την ύψηλιο. Ταξίδευε και στις πιο μακρινές χώρες. Μά τίποτε δεν μπορούσε να τον παρηγορήσει και να καθησυχάσει τη θλίψη του. Τίποτε δεν μπορούσε να τον άποσπάσει απ' την θλίβερη άμνησιν του. Τις φορές δεν μπορούσε να ξελαίψει απ' την ψυχή του την εικόνα της Μαγδαληνής.

Γι' αυτό μία μέρα άπεφάσισε να γυρίσει πίσω και γυρίσει πράγματι.

Όταν έφθασε, έμαθε ότι ο άνδρας της Μαγδαληνής είχε πεθάνει, και ότι η νεαρή χήρα, που ήταν περισσότερο όραία από ποτέ έσκόπευε να μη ήταν παν-

τρευτή και γι' αυτό είχε άποκρούσει όλες τις προτάσεις που της είχαν γίνει. Αυτό άνεπείρασσε τις ελπίδες του Άλφρεδού, έμεινε για μία στιγμή. Σχεδόν άμέσως ξαναθυμήθηκε την άσπρη όρα και την περιφρόνησι που του είχε δείξει άλλοτε και άπεφάσισε να μην έμφανισθεί μπροστά της.

Άλλωστε είχε ξεσνήθισει πειά στην ιδέα ότι θα μπορούσε να ποτε να την κάνει δική του.

Κάποια μέρα όμως, έκει που έκανε μόνος τον περιπάτο στην παραλία, συναντήθηκε με την κυρία Λεμενά, την μητέρα της Μαγδαληνής, ή όποια δεν έκανε ούτε στιγμή να σκεπαστεί για το μέλλον και την εκ νέου άποκατάστασι της κόρης της.

— Α! του φώναξε με χαρά κι' έγκαρδιότητα ή ήλικωμένη κυρία. Μήπως είμαστε μαλλωμένοι και δεν τ'ό ξέρω; Γιατί έρχεσθε πειά να ιδήτε την Μαγδαληνή;

Και έπειδή εκείνος, άφανος απ' την συγκίνησι του δεν της παντούσε, ή κυρία Λεμενά έξακολουθούσε να του λέει διαρκώς:

— Ξέρετε, ότι ή κόρη μου παραπονείται ότι την έχουν άρνησει την καμένη, όλοι, όλοι άναξαιρέτως. Δεν έρχεται πειά να νέναι να την δει.

Ο Άλφρεδός έτραύλισε μερικά λόγια ζητώντας συγγνώμη ύποχέθηκε ότι την έκομένη το άπόγευμα θα πήγαινε να την δει σκεπχθί.

Πράγματι την έκομένη στις τέσσερες παρουσιάστηκε στο σπίτι της Μαγδαληνής. Αυτή την φορά τον άγγειλε ή καμαρέτα κι' η Μαγδαληνή έπήγε άμέσως να τον προειπνήσει...

Ήταν πάντοτε όραία, ίσως όμορφότερη από άλλοτε.

— Καλημέρα, μεγάλη ταξιδιωτή! του φώναξε. Πρέπει λοιπόν να σας προσκαλέσω κανείς ιδιαίτέρως για να ρήθε στο σπίτι μου. Τον ώδηγησε στο ίδιο έκεινο σαλόνι που συνήθιζε να τον δει άλλοτε. Κάθισε στην καλή συντηρημένη θέση της κοντά στο παράθυρο και πήρε στα χέρια της ένα έργαζιο.

— Μου έπιτρέψετε να κεντήσω, όπως άλλοτε, προσφέρει λέει. Την κούταζε έξεταζοντας τα χαρακτηριστικά της και συγχρόως άρενοσθε την ψυχή του, μελετώντας τα αισθήματά του άπέναντί της. Με κάποια έκπληξι παρατήρησε ότι ο νέος του είχε πάθει κάποια μεταβολή, ότι ήταν γρηγορότερος και σχεδόν άδιάφορος, ότι ή θέα της Μαγδαληνής δεν του προκαλούσε καμμία συγκίνησι.

Λοιπός ήρεμα, χωρίς καμμία δόνησι, στην κοινή του διηγόταν τα ταξίδια του με φυσικότητα και άνεση, χωρίς να νοιώθει καμμία στενοχώρια. — Είτε οραία! έλεγε μέσα του και με άόρατα έβλεπε ότι φράσις του εκείνη δεν είχε καμμία άπληξια με την καρδιά του. Υπέβαλε τα αισθήματά του στα χειρότερες δοκιμασίες. Ένοιωσε μέσα του ένα πόντο που τον τρώαζε κι' αυτόν τον ίδιον.

Σε μία στιγμή σηκώθηκε και πλησίασε την βιβλιοθήκη. Το βλέμμα του έπεσε επάνω στο «Σύνσεις και Πεπρωμένον» το βιβλίο εκείνο για το όποιο της είχε μιλήσει άλλοτε, μέσα στο όποιο είχε κρύψει το μυστικό του. Η άμνησιν αυτή δεν του έφερε καμμία συγκίνησι. Άπλως το χέρι του πήρε το βιβλίο. Το χέρι του δεν έτρεψε καθόλου. Είπε ότι έμεινε μείδι έξειχε από τις σελίδες του.

— Πιρίεργο! ψιθύρισε.

— Τι πράγμα; ρώτησε ή Μαγδαληνή.

Ο Άλφρεδός άνοιξε το βιβλίο άκριβώς στο σημείο που είχε τις σελίδες και είδε ένα φύλλο χαρτί να πέφτει καταγής.

— Πιρίεργο! Πολύ πιρίεργο! ξανάπε ο Άλφρεδός. Έσκυψε, περιμάζεψε το χαρτί και το κούταζε με προσοχή. Μέσως άνεγνώρισε τον δικό του γραφικό χαρακτήρα. Είχε στα γραφία του την έρωτική εξομολόγησι που είχε γράψει άλλοτε στη Μαγδαληνή και που την είχε κρύψει μέσα σ' αυτό το βιβλίο.

— Αμέσως ένα δυσάρεστο συναίσθημα τον κατάλαβε κι' ένας νατός θυμός εναντίον του πεπρωμένου του που το έβλεπε άρνησιν να είρωνικά άπέναντί του.

Κατάλαβαινε τώρα το μεγάλο μυστικό, την μεγάλη παρεξήγησι που τον είχε άπομακρύνει απ' την Μαγδαληνή.

Κούταζε παραξένα την Μαγδαληνή και την ρώτησε:

— Όποτε δεν έξερατε λοιπόν τίποτε; δεν τ'είχατε διαβάσει;

— Δεν καταλαβαίνα τί θέλατε να πείτε.

— Διαβάστε, της είπε άποφασιστικά.

Και της έδωσε το χαρτάκι. Έκείνη άρχισε να διαβάει.

— Μαγδαληνή, σας άγαπώ. Σας άγαπώ τελλά...

— Άφης να της πεί το χαρτί και τον κούταζε μες' στο σπίτι. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά και έννοιωσε μία βαθιά συγκίνησι να την κυριεύει.

— Είπε πέντε χρόνια τώρα που το γράμμα αυτό βρίσκεται και πέρα, είπε ο Άλφρεδός, που εξακολουθούσε άρευνά την ψυχή του και να την βρίσκει πάντοτε εκεί.

Την άκούταζε μ' ένα βλέμμα ξένου, ένα βλέμμα διαφορετικό, ψυχρό. Ένοιωσε πως έδω και πέντε χρόνια...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Κάποτε, ήταν βασιλιάς μιάς μακρινής χώρας της Άραβίας ένας καλόκαρδος και πιστός δούλος του Μωάμεθ. Οι υπήκοοί του ήταν εύχαριτημένοι από την πατρική διοίκησι του και το βασίλειό του ήταν το πολυσιώτερο κράτος της Άραβίας.

Τον περισσότερο καιρό του ο καλός αυτός βασιλιάς τον περνούσε κλεισμένος στο σπουδαστήριό του και μελετώντας διάφορα βιβλία ή κοινευαίχοντας με τους μεγαλείτερους σοφούς της χώρας του, γιατί είχε μεγάλη άγάπη για τη μάθηση.

Μία μέρα, του κατέβηκε ή ιδέα να μάθη την ιστορία όλων των ανθρώπων, όλων των λαών από τότε που έγινε ο κόσμος. Μά τέτοιο βιβλίο δεν υπήρχε γιατί κανείς δεν είχε σκεφτεί ακόμα να γράφει μια τόσο μεγάλη ιστορία. Ο βασιλιάς όμως δεν άπελπίστηκε.

Κάλεσε στο παλάτι του τους σοφούς της χώρας του και τους σοφούς όλης της Άραβίας και τους διάταξε να πέσουν άμέσως να μάψουν στο γράνιμο και να του έτοιμάσουν μέσα σε λίγα χρόνια την ιστορία όλων των ανθρώπων, όλων των λαών—για να την διαβάσει και ν' άποκτήσει μεγάλη σοφία και γνώσι. Τους ύποχθηκε μεγάλη άμοιβή για το έργο τους, όταν θα το τελείωναν και τους έβαλε να κατ'ουν σ' ένα πελώριο μεγάλο που το έχτισε ειρήνης για τη διαμονή των σοφών του βασιλείου του.

Οι σοφοί, χωρίς να χάσουν καιρό, μοίρασαν την ιστορία των λαών σε περιόδους και άρχισαν να καθέναν τους να γράφει κάθε κεφάλαιο χωριστά. Ύστερα, όταν θα τελείωναν το έργο τους, θα συναρμολογούσαν τα κεφάλαια και θα έφτιαχναν μία πλήρη ιστορία των λαών από καταβολής κόσμου.

Πέρασαν χρόνια πολλά. Οι σοφοί δεν σήκωσαν καθόλου το κεφάλι τους από τη δουλειά. Μά όταν τελείωσαν έπι τέλους την ιστορία, είδαν πως ήτανε τόσο μεγάλη ώστε θα χρειαζόνταν χίλιες κομήλες για να μεταφέρουν τους εκατό χιλιάδες μεγάλους τόμους της!

Κι' αυτός ο βασιλιάς όταν είδε όλον αυτόν τον όγκο των βιβλίων, τον έπιασε άπελπισία, γιατί τότε μονάχα κατάλαβε πως για να τα διαβάσει όλα θα έπρεπε να ζήσει τουλάχιστον τριακόσια χρόνια. Διέταξε λοιπόν τους σοφούς του να συνταμύσουν την ιστορία των ανθρώπων, να την κάνουν μικρότερη, για να μπόρεση να τη διαβάσει όλη πριν κλείσει τα μάτια για πάντα.

Οι σοφοί έναστρούθηκαν στη δουλειά. Πέρασαν χρόνια πολλά και μία μέρα, ή ιστορία ήταν τελειωμένη. Μά πάλι, έπιασε τριάντα χιλιάδες τόμους και ο βασιλιάς, που άρχισε να μη βλέπει καλά άπό τα γέρματα, κατάλαβε πως κι' αυτή τη φορά ή έγασία των σοφών του πήγαινε χαμένη, άφου δεν μπορούσε να τη χρησιμοποιήσει.

— Άκόμα μικρότερη τη θέλω, τους είπε με περίλυτο ύφος. Για μία ακόμα φορά οι σοφοί, έξεταζοντας μέσα από τους πρώτους εκατό χιλιάδες τόμους τα κυριότερα συμβάντα της ζωής όλων των ανθρώπων κι' όλων των λαών, έφτιαξαν μία νέα σύντομη ιστορία σε πέντε χιλιάδες τόμους.

Μά ο βασιλιάς είχε πατήσει πειά τα όδηόντα πέντε και δεν μπορούσε βέβαια στην ήλικία αυτή να διαβάσει πέντε χιλιάδες τόμους.

— Άλλοίμονό μου! είπε τότε, θα πεθάνω χωρίς να μπόρεσα να μάθω την ιστορία των ανθρώπων. Σας παρακαλώ, άγαπητοί μου σοφοί, γράψτε μου μία ιστορία, ακόμα πιο μικρή...

Νά μη σας τα πολυλογώμε, ή ιστορία των ανθρώπων από έκατό χιλιάδες τόμους που ήτανε στην αρχή, έφτασε να γίνει μονάχα ένας. Μά ούτε αυτόν μπορούσε να τον διαβάσει πειά ο βασιλιάς, γιατί ήτανε τώρα ένεννηντα όχτώ έτών—και ψυχροκαχός!

Τότε, ο μεγαλείτερος από τους σοφούς, βλέποντας την άπελπισία του βασιλιά, έπειδή πέθαινε χωρίς να μάθη την ιστορία των ανθρώπων, άπεφάσισε να του την πη με τρία μονάχα λόγια. Έσκυψε λοιπόν σ' ατέι του έτοιμοθανάτου του και του είπε:

— Νά ή ιστορία των ανθρώπων: «Έζησαν, πόνεσαν, πέθαναν».

δεν άγαπούσε πειά αυτήν, αλλά την εικόνα της, την φανταστική εικόνα της που είχε πλάσει μέσα του. Και ξαφνικά έννοιωσε όλο το φρικτό κενό που είχε δημιουργηθεί μέσα του. Η Μαγδαληνή τον κούταζε τρελλά από άγωνία κι' ελπίδα.

— Θέλετε να πείτε ότι τώρα είναι άργά πειά: τον ρώτησε κι' ή φωνή της έτρεψε.

Ήταν βέβαιος ότι δεν την άγαπούσε πειά. Άλλά ήταν επίσης βέβαιος ότι το κενό που είχε δημιουργηθεί μέσα του δεν θα μπορούσε να το γεμίσει με την μοναξιά.

Χαμήλωσε τα μάτια του και της είπε:

— Σας άγαπώ ακόμα, Μαγδαληνή...

Έπειτα από δύο βδομάδες έγινε ο γάμος τους.

Louis Leon - Martin

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΦΕ'Υ'ΝΤΟ

Τά λεπτά του τραπέζιτου. Οι δοκιμές των έργων στα Παρισινά δέκτρα. Το «δάνειον πνεύμα». Το άνώνυμο γράμμα. Μονάχα έγώ δέ ξέρω... Μάγισσες και χειρομάντιδες. Πως έπαλήθεψε μία προφητεία, κτλ.

Ο Φευντώ καθόταν κάποτε μαζί με τον φίλο του Βερών στην ταράτσα ενός μεγάλου Παρισινού ρεστοράν.

Από το άντικρυνό πεζοδρόμιο έτυχε να περάσει εκείνη τη στιγμή ένας γνωστός για τα χρηματιστηριακά του «κόλπα» βαθύ-πλουτος τραπεζίτης. Ο Βερών είπε τότε στο Φευντώ, δείχνοντάς του το ύποκοτο άκνιο ύποκείμενο:

— Τι να σου πω, φίλε μου... Οί ήμουν, σε βεβαίω, εύτυχής, αν μου έδινε μονάχα όσα έχει κλέψει.

— Μά τότε δεν θα τού έβλεπε πεντάρα! άπάντησεν ο Φευντώ.

Οι «γενικές δοκιμές» των έργων που άνεβάζονται στα μεγάλα Παρισινά θέατρα άποτελούν, καθώς είναι γνωστόν, κοσμικά και καλλιτεχνικά γεγονότα.

Κατά την δ άρχαιαν, λοιπόν, μιάς τέτοιας έπεριόδου, στην όποιαν παρενέεικτο το άθος της Παρισινής διανοήσεως, ο Φευντώ, που έτυχε άκνιο το βράδυ νάχη άειρετικό κέφι, είπε σε μία φιλική του παρσα ένα πνευματώδεςτατο καλαμπούρι. Το καλαμπούρι αυτό δεν άργησε, έννοιεται, να κάνει το γέρο όλης της αιδούσε. Και κάποιος επιθεωρησιολόγος, γνωστός για το «δάνειον πνεύμα», που χρησιμοποιούσε για τα έργα του, μόλις το είπαν, έπλησίασε τον Φευντώ και του είπε με θαυμασμό:

— Υπέροχο!... Δικό σας είναι;

— Ναι, φίλε μου, άπάντησεν ο έξυπνος συγγραφέας, αλλά καθώς βλέπω δεν θα είναι δικό μου... για πολύ καιρό ακόμη...

Ο δειπνώντης ενός μεγάλου Παρισινού θεάτρου έλαβε μία μέρα ένα άνόνυμο γράμμα το όποιο άποτελείτο από μίαν και μόνον φράσι, την έξης: «Είσαι παληάθροπος!».

Ο θεατρικός επιχειρηματίας έγινε έξω φρενών. Άφου δέ έξήτασε καλά το ύβριστικό αυτό γράμμα, ένόμισε ότι σόν γραφικό χαρακτήρα του άνόνημου έπιστολογράφου του άναγνώρισε το γράνιμο του φίλου του Φευντώ.

Χωρίς να χάσει καιρό, λοιπόν, έτρεξε και βρήκε το διάσημο κομμοιολόγο.

— Έσύ κομμοιολόγε αυτό το γράμμα; τον έρωτησε με θυμό.

— Άστεινεσαι; φίλε μου... Πρώτον, δεν είναι το γράνιμό μου, και δεύτερον, ότι έχω να πω το λέω πάντοτε καθαρά κι' έχω απ' τα δόντια!

— Έννοείται... ύπέθεσα...

— Μά τι διάβολο!... Μέσα σ' ένα δόκληρο Παρίσι θα σκεπείς πως μόνον έγώ δέ γνωρίζω!...

Σε κάποιον καλλιτεχνικό κύκλο, όπου παρευρισκόταν και ο Φευντώ, έτυχε κάποτε να συζητούν για μάγισσες, χειρομάντιδες, καφεντιούδες κτλ. Ο Φευντώ άκουσε άπαθότατα τη συζήτηση, καπνίζοντας την πίπα του. Στο τέλος, μόνος αυτός απ' όλη την παρέα, έδήλωσε κατηγορηματικώς πως δεν έτρεφε καμμία έκτιμησι στα ύποκείμενα αυτά, και πως όλους αυτούς τους δήθεν μάντιες και προφήτες τους θαρωούσε άγύρετα.

Ένας ποιητής, τότε, φανατικός θαυμαστής κάθε ύπερφυσικού φαινομένου, θέλοντας να θοραπέσει τον Φευντώ, καθώς είπε, από τη δυσπιστία του, του έδωσε τη διεύθυνσι μιάς χαρτομάντιδος που ήταν τότε της μόδας, και του είπε:

— Πήγαινε, φίλε μου, πήγαινε να την άπισκεφθής, και θα είδεις ότι θα άλλεξες γνώμη...

Ο Φευντώ έπήγε πράγματι στην χαρτομάντιδα. Μετά λίγες μέρες έτυχε να συναντήσει τον φίλο του ποιητή στον δρόμο.

— Άλήθεια, του είπε σταματώντας τον, άπληα στην μάντιδά σου.

— Έ, λοιπόν!...

— Όμολογώ ότι είναι πράγματι καταπληκτική!...

— Βλέπεις, λοιπόν!...

— Ναι, φίλε μου... Μόλις έρωτες τα χαρτιά, μου άνηγγειλε ότι θα έπαιτα θύμα μιάς τρομερής άπάτης...

— Και συνέβη πράγματι αυτό!...

— Βεβαίως... Γρηγορότερα μάλιστα απ' ότι φανταζόμουν: πριν φύγω από το σπίτι της μου ζήτησε έκατο φράγκα!...

ΑΓΝΩΣΤΑ ΑΡΜΑΤΩΙΚΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΚΟΥΝΤΑΝΗΣ ΚΑΙ ΘΕΟΔΩΡΑ

Ένας άρμυτωλός με ιπποτική και έρωτόληπτη καρδιά. Η Θεοδώρα Βελέντζα και ο Κουντάνης Κολοκοτρώνης. Η άρμυρη της κοντζιμπασοπούλας. Μιά σκηνή στη δημοσία. Τα έπακλουθα. Μιά τρομερή σφαγή στα Μαγούλινα. Οι 44 κλέφτες και τα 7 παιδόπουλα. Ο θάνατος της Θεοδώρας.

Ο Κουντάνης Κολοκοτρώνης—πρώτος ξάδερφος του Γέρου του Μωριά—έινε ένας από τους σκεδόν άγνωστους ήρωες του 'Αγώνος. Ο Κουντάνης υπήρξε ο θραύτερος άντρας της εποχής του, γλυκύτατος τούς τρόπους, λεβέντης και έρωτόληπτος. Πρώτος στο ντυφέκιο, αλλά και στο τραγούδι. Διηγούνταν το άκλουθο ιπποτικό έπεισόδιο της ζωής του.

Ο Κουντάνης άγαπούσε τη Θεοδώρα, κόρη ενός κοντζιμπασα (προκρίτου) της Νεμνίτσας (χωριό της Γορτυνίας). Ο πρόκριτος αυτός λεγόταν Βελέντζας και ήταν φίλος των Κολοκοτρωναίων. Συχνά οι άρματολοί εύρισκαν καταφύγιο και φιλοξενία στο σπίτι του.

Ο έρωτάς της όμως Κουντάνης λαβώθηκε από τα μαύρα μάτια της Θεοδώρας και της τό εξομολογήθηκε. Μά η Βελέντζαούλα τον άνήλωσε, όχι γιατί δεν συμπάθησε τον εύγενικό και άρεμάνιο άρματολό, αλλά γιατί ο πατέρας της είχε διατάξει ότι ποτέ δεν θάδινε την κόρη του σε πολεμιστή που ζούσε την επικίνδυνη ζωή του άντρατη. Θά την πάντρευε με κανένα πλούσιο νοικοκυρόπουλο του χωριού. Οι Κολοκοτρωνάιοι ήσαν καλοί για φίλοι, όχι όμως και για συμπεθείροι. Κ' έτσι ο άρωτοχτυπημένος Κουντάνης μιά νύχτα που ο Βελέντζας έλειπε από το χωριό, πηγαίνει στο σπίτι του με δυο άλλους Κολοκοτρωνάιους, άρπάζει τη Θεοδώρα, την βάζει πάνω σε 'άλογό του και τήνε παίει έξω από το χωριό. Έκει, όταν βεβαιώθηκε ότι είναι άσφαλής από καταδίωξη, ο Κουντάνης κατεβάζει την άγαπημένη του από τ' άλογο, γονατίζει μπροστά της, και φιλώντας τα χέρια της, την παρακαλεί να του άρκουσή ότι θά του μείνη πιστή, γιατί Κύριος οίδε ποτέ θά ξαναϊδωθούν.

—Θεοδώρα, της λέει, μη δεχτής να πάρης άλλον άντρα. Θάρθη ώρα να πη ο πατέρας σου το 'ναί!...

Αλλά η Θεοδώρα, προβλεπτική και φρόνιμη, του άπαντούσε κλαίγοντας:

—Κουντάνη, δεν θά γλυτώσης! Τόν έξω τον πατέρα μου!... Γύρισε με πίσω στο σπίτι μας!...

Ο Κουντάνης συναισθάνθηκε το κακό που κανε και πρωτ-πρωτ, προτού βγη ο ήλιος, έπιασε το δημόσιο δρόμο, κράτησε δυο διαβάτες, τούς παρέδωσε την κόρη άπειραχτη γιά να τη συνοδεύσουν στο χωριό και παρ'ότι στο Βελέντζα ότι 'θά περάση από το λειβάδι όλο το χωριό, άν παντρέψη τη Θεοδώρα με άλλον!...

Οι δυο χωρικοί, που συνώδευσαν τη Θεοδώρα, μόλις έφτασαν στη Νεμνίτσα, έπρόδωσαν τον Κουντάνη στους Τούρκους. Ένα δυνατό άπόσπασμα βγήκε τότε γρήγορα και πολιορκήσε τα τρία παλληκάρια σε μιά καλύβα, λίγο πιο πέρα από το χωριό Χρυσοβίτσι, στα σύνορα της Γορτυνίας, δέκα ώρες μακριά από την Τριπολιτσά.

Έκει, ο έπί κεφαλής του άποσπάσματος Γιούσμπας, αφού έλαβε όλα τα μέτρα γιά να μη ξεφύγουν οι πολιορκημένοι, έστειλε βασικά άνθρωπο στην Τριπολιτσά, να ρωτήση το Γενικό Διοικητή άν μπορεί να κάνει προτάσεις χάριτος στον Κουντάνη και τούς δυο συντρόφους του, γιά να τούς πείση να παραδοθούν χωρίς αίματοςχυσία.

Στο μεταξύ, οι τρεις πολιορκημένοι της καλύβας είχαν άνοιξει πολεμιστρες και πολεμούσαν άγρια. Ο Γιούσμπας όμως περίμενε άπάντηση από την Τριπολιτσά πριν άρχισή να τούς χτυπή, γιατί ήξερε ότι ο Βελή Πασσάς έκτιμούσε την παλληκαριά των Κολοκοτρωναίων και ότι ήθελε να τούς έχη κοντά του, παρά να σκοτώσθ μερικούς και να εξαγριώσ όλους τούς άλλους της γενιάς—72 τόν άριθμόν. Ήξερε ακόμη ότι ο Βελή Πασσάς είχε άποφασίσει την έπιθυμία να γυναιχιά από κοντά τον περίφημο Κουντάνη. Τους άφηναν λοιπόν οι Τούρκοι να άρχουν, χωρίς να τούς άπαντούν.

Την άλλη μέρα ήρθε η άπάντησης του Βελή. 'Αφ'ημε έλα-

θερο το Γιούσμπαςη να συνθηκολογήση με τον Κουντάνη και του ύποσχεθη ότι—ο Βελής Πασσάς θά τον έχη σαν τα μάτια του—άλλά με τη συμφωνία να άδηνγηθί ο Κουντάνης στην Τριπολιτσά και κεί να μένη έλεύθερος, αλλά να μην άπομακρύνεται από τον πόλι.

Ο Γιούσμπας, ένθουσιασμένος από την άπάντησή του Πασά, έστειλε άμέσως—άν και ήταν περασμένα μεσάνυχτα—ένα γράμμα στον Κουντάνη και τον παρακινούσε να δεχτή να πάνε μαζί στην Τριπολι. 'Αλλά ο περίφημος άρματολός άπάντησε ξερά:

—Οι Κολοκοτρωνάιοι μόνο με το ντυφέκιο τους έξω από κουνβενιάζουν με το Βελή!...

Το πρωί, ο Γιούσμπας στέλνει άλλον άνθρωπο στον Κουντάνη, άλλ' ο άρματολός, σύμφωνα με την πρώτη του άπάντηση, να τον άπεσταλμένο με το ντυφέκιο!

Τότε πειά είδαν οι Τούρκοι ότι ήταν άδύνατον να τον πάρουν να παραδοθή ή να τον πιάσουν ζωντανό, άρα θά τον θάλουν, και άρχισαν τη μάχη. Οι Κολοκοτρωνάιοι, καλὰ ταμπούρημένοι μέσα στην καλύβα, χτυπούσαν στο κράς. Την τρίτη νύχτα όμως Τούρκοι έμάζωσαν φρύγανα και σπορούς κλάβας τα σάρισαν σιγά-σιγά γύρω στην καλύβα, έλασαν φωτιά κ' έκαψαν τα τρία παλληκάρια!...

Στη Γορτυνία σάφεται σχετικώς το έσλουθο τραγούδι, που δεν περιλαμβάνεται στην καμιά συλλογή δημοδών άσμάτων:

—Θεοδώρα, μη μ' άπαρηγγής και μη με 'άρμυρης! Πείσματος τον πατέρα μου που μ' άρμυρη!

Και θά σηκώση το χωριό στο πόδι να σ' άρμυρη!

Επάρησες και το χωριό και το μουσφιζήσαι Τρανόσι Τούρκοι κίνησαν, τον πήραν τον Κουντάνη!

Απόστασε και κλειστής στο Χρυσοβίτσι Τρεις μέρες έπολέμησε, τρεις μέρες και τήν Την άλλη το ξεμέρωμα οι Τούρκοι άπαι!

Γιά να τον πιάσουν ζωντανό να πάρουν!

Μαζώχτηκαν σε σύναξη και κάνανε κουνβέντα: Μάστε κλαδιά και όλγες τα στην πόρτα της καλύβας, Κόψαν έλάτια και κλαριά που βόγγηξεν ο λόγος! Και τάρειξαν όλόγυρα άπόξω απ' την καλύβα, Βάλαν φωτιά και ή φλόγα της στον οδρανό πηγαίνει! Και του Κουντάνη ή ψυχή στον οδρανό ανεβαίνει!...

Ενώ γινόταν η τραγωδία αυτή κοντά στη Νεμνίτσα, ο άλλος μέρος της Γορτυνίας, στα Μαγούλινα, το Κολοκοτρωνέικο έσλουτο από 44 παλληκάρια, όδηνόμνα από το Μήτρο Κολοκοτρωνάκη άννημό του Γέρου, άντρείο, νέο, μόλις 24 έτών, άλλ' άπειραπτο—μήτ'ησε στο χωριό τη νύχτα και μετά το δείπνο (μην έξω) τας άκόμη το χαμό του Κουντάνη και των συντρόφων του άρμυτο τ' γλέντι, με νταούλια και ντυφεκιά. Έτσι προδόθηκαν.

Το πρωί, είδαν τούς Τούρκους νάάχωνται, άλλ' άντί να κινστούν στο χωριό, και να πολεμήσουν, ταμπούρημένοι, πηβηκαν στον κάμπο.

Έκει τούς περικύκλωσαν 800 Τούρκοι, πεζοί και ίππείς, μάχη κράτησε 9 ώρες. Σκοτώθηκαν πολλοί, άλλ' από τούς Κολοκοτρωνάιους δεν έγλύτωσε κανείς! Σφαγήκανε όλοι!...

Μαζύ με τούς άρματολούς αυτούς ήταν και έξι παιδόπουλα Κολοκοτρωνάια, άπό 12 έως 16 έτών. Κι πημψαν να πεθάνουν παρ'ότι παραδοθούν!...

Η Θεοδώρα Βελέντζα έκλαψε πικρά γιά τον Κουντάνη, στο βάθος των άγαπώσε. Δεν έδέχτηκε δέ να πάρη άλλον άντρα και σε λίγα χρόνια πέθανε.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕ'ΙΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πραγματικώς, ενώ έτρώγαμε, ο καθηγητής έξήγησε στην κ. Στήβενς το σέδιό του, το όποιο μου είχε έκθέσει και μένα προηγούμενος. Η Λίλιαν τόν άκουγε με προσοχή.

Κι' όταν έτελειώσαμε το γεύμα ο καθηγητής σύστησε στην κ. Στήβενς να περάση στη κρεβατοκάμαρά της.

—Πάρτε, της είπε, ένα βιβλίο και ξαπλώθηκε. Προσποιηθήτε πως διαβάζετε. Ήμεις θά παραμονεύουμε στο δρόμο, κάτω απ' τα παράθυρά σας.

Η Λίλιαν τόν άκουγε κάπως άνησυχη, παρ' όλες τις καθησυχαστικές διαβεβαιώσεις που της είχε δώσει. Ο καθηγητής τό άντελήφθη και έπαισε να της πη:

—Μη φοβήσθε. Δεν θά τολμήη να σας πλάσσει. Θά καταστήση το διαμέρισμά σας άπροσπέλαστο. Το φάντασμα του συζύγου σας δεν θά τολμήη να μπη μέσα. Θ' άναγκασθή να φύγη κι' αυτό θέλουμε και μεις!...

Η Λίλιαν δεν έφερε πειά καμιά άντίρρηση. Πηρε ένα βιβλίο απ' τη βιβλιοθήκη και πέρασε στην κρεβατοκάμαρά της. Ξάπλωσε στο κρεβάτι της και προσεκοιμήτο πως διάβαζε. Ζήτημα όμως έινε άν μπορούσε να ξεχωρίση και μιά φράση. Τα χέρια της τρέμανε έλαφρά. Σε κάθε τριζύμο που άκούγονταν, τινάζονταν και κύττασε έντρομη σ' άνοιχτό παράθυρο.

Ο καθηγητής αφού έτακτοποίησε τα πάντα στο δωμάτιο, έπρόντισε να φράξη και τό άνοιχτό παράθυρο με άγιον άρτον. Κατόν έπληρώσε την Λίλιαν, της έσφριξε το χέρι και της είπε:

—Έγερτε άμέσως. Είπαμε δώδ γιά να σας ύπερασπισθούμε. Κατόν έκτεβήκαμε στο δρόμο κ' έσταθήκαμε στο πιο σκοτεινό μέρος μίας γωνίας. Έπεριμέναμε έπί μιά ώρα. Τίποτε τό ύποπτο δεν φαινόταν γύρω. Είχα άρχίσει ν' άπελπιζομαι. Ο καθηγητής όμως ήταν βέβαιος γιά την έκτυχία. Και δεν είχε άδικο.

Δεν πέρασαν λίγα λεπτά και μιά κουκουβάγια φάνηκε στον άέρα. Έκαμε δυο γύρους έξω απ' το παράθυρο της Λίλιαν και κάθησε στην άκρη της στέγης.

Ο καθηγητής με σκούνησης έλαφρά με τόν άγκώνα του. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει πιο δυνατά!...

Η κουκουβάγια άναστερούγισε ψηλά, άφησε ένα θλιβερό σκούξιμο κι' άρχισε να πετάη έξω από τ' άνοιχτό παράθυρο της κρεβατοκάμαρας της Λίλιαν, έπίμονα. Ήθελε να μπη μέσα μιά δεν τολμούσε να πλησιάση.

Ο άγιος άρτος και τα βότανα την κρατούσαν σ' άπόστασι!...

Ο καθηγητής έτρεψε τα χέρια του από ευχαρίστηση.

Η κουκουβάγια χτυπούσε τώρα τα φτερά της οργισμένα κ' έκρωσε άγρια και πένθιμα μέσα στη νύχτα!...

Εύτυχως δεν περνούσε κανείς από το δρόμο. Όλα γύρω ήσαν έρημα. Τό σπίτι της κ. Στήβενς βρισκόταν σε μιά από τις άριστοκρατικές συνοικίες και ή κίνησις σταματούσαν ένωρίς.

Η κουκουβάγια πέταξε έξωφρα ψηλά, πήγε και κάθησε στην κορυφή της καπνοδόχου, έσκουζε θλιβερά και τρύπωσε στην καπνοδόχο!...

Άνησυχία. Έπιασα το χέρι του καθηγητού και τόν κύτταξα στο μάτι.

—Μη φοβάσαι, μου είπε.

—Αυτή τη στιγμή βρίσκεται μέσα στο σπίτι.

—Άκριβες.

—Θι μπη στην κρεβατοκάμαρα και!...

Δεν θά μπη. Άπομονείς ότι έχω φράξει και την πόρτα της κρεβατοκάμαρας, με τόν ίδιο τρόπο πουφράξα και τό παράθυρο!

—Είπα βέβαιος!... μ' άρμυρησε με συγκίνηση.

—Απολύτως. Ένας μόνον κίνδυνος ύπάρχει. Νά καταληφθί από λύσσα μη μπορούντας να κακοποιήση την κ. Στήβενς και να βάλη φωτιά στο σπίτι!

—Θεέ μου!

—Γιατί τρομάξεις; Άν τό κάμη αυτό θά τό άντιληφθούμε και θά τρέξουμε να προλάβουμε το κακό. Προς τό παρόν κύτταξε πάντοτε στο άνοιχτό παράθυρο της κρεβατοκάμαρας. Άν ή κ. Στήβενς διατρέψη όποιοδήποτε κίνδυνο θά μ' άποδοχήση!...

Πέρασαν έτσι μερικά λεπτά άπόλυτου ήσυχίας. Η άγωνία μου

ήταν άπερίγραπτη. Κρατούσα μέσα στην τσέπη μου το πιστόλι μου, έτοιμος να θυσιάσω και τη ζωή μου γιά το χιτήρι της γυναικάς που άγαπούσα!...

Έξαφνα στο άνοιγμα του παραθύρου, φάνηκε ή σιλουέτα της Λίλιαν. Έτρώγα. Κι' ο ίδιος ο καθηγητής άνησυχισε. Κυτάζουμε να δούμε τι θά συμβη, έτοιμοι να όρμήσουμε.

Η Λίλιαν γύρισε προς τό μέρος πουέρεσ πως παραμονεύουμε, μ' άκομε μιά χειρονομία που έσήμαινε «έρχεται» και ξανατραβήχτηκε, μέσα αόόρυβα.

—Τό νού σου! μου ψιθύρισε ο καθηγητής. Άκου!...

Ένα πλάγνιο παράθυρο, τό παράθυρο του γραφείου του Στήβενς, έτρεξε κι' άνοιξε σιγά-σιγά. Στο σκοτεινό άντικμα είδαμε τόν Στήβενς τρομερό, άπειλητικό, φρικαλέο! Τα μάτια του έφλεγαν σαν άναμένα κάρβουνα!... Κύτταξε έξω κ' έπειτα άρχισε να κατεβαίνει, με τόν άλλόκοτο τρόπο που τόν είχαμε δει να φεύγη από τό σπίτι και την άλλη φορά, με τό κεφάλι κάτω, σπυρόμενος κατά μήκος του τοίχου, σαν μιά μεγάλη μαύρη κατσαρίδα!

Όταν κατέβηκε άρκετά, πήδησε στο πεζοδρόμιο, γρόλλισε θυμωμένα, έτρεξε τα δόντια του και ίσασε τα ρούχα του, προχώρησε προς τό δρόμο, άρχοντας άπειλητικά βλέματα προς τό σπίτι. Τόν άφήσαμε να προχωρήση ως 30-40 βήματα.

Ο διάβολος να με πάρη, μου ψιθύρισε σιγά ο καθηγητής, άν δεν έτοιμάζει κάτι άπόνη το τέρας αυτό.

—Λέτε;

—Είμαι βέβαιος και θά τό δης πολύ γρήγορα. Έμπρός όμως... άς τόν παρακολουθήσουμε. Πρόσεξε να μην κάνης όόρυβο. Βάδισε σιγά και σύρριζε στους τοίχους!...

(Από το 'Ημερολόγιο του ιατρού Τζώρτζ Πέτερσον)

Συνέχεια

Διέκοψα τό γράμμα τών τρομακτικών και άπιστευτών περιπετειών που μ' ά συνέβησαν γιά να πω κάτι και να τονώσω τις έξαντλημένες δυνάμεις μου!...

Είμαι τρομερό έξαντλημένος. Άπογοητευμένοι, άπηυδημένοι, νικημένοι τη φορά αυτή, καθόμαστε με τό κεφάλι ανάμεσα στα χέρια και σκεπτόμαστε: Θά τελειώση ποτέ τό δράμα αυτό; Και πώς;... Θ' άφήση ο Θεός τό τέρας έκεινο να έκδικήθη σκληρά μιά άθώα γυναίκα;...

Άς συνεχίσω όμως την άφήγησή της τρομερής περιπέτειάς μας. Τό 'Ημερολόγιο αυτό θά χρησιμεύση προς διαφώτισιν της άστυνομίας, άν μ' άσπιβή τίποτε, άν πέσουμε θύματα τού άγνώστου πουχουμε αναλάβει!...

Όπως γράφω και παραπάνω άρχισαμε να παρακολουθούμε τό φάντασμα, χωρίς να μ' άντιληφθ!...

Ο Στήβενς προχώρησε με μεγάλα βήματα, με τό κεφάλι σκυμένο, βυθισμένος, ποιος ξέρει, σε τί σκοτεινούς διαλογισμούς. Τόν παρακολούθουσαμε έτσι μ' άρκετή εύ-δοσον βροχόμαστε σ' έρήμους δρόμους. Όταν φτάσαμε όμως σε μέρη που υπήρχε κάποια κίνησις, ο καθηγητής γύρισε και μου είπε:

—Δεν πιστεύω να μ' άθεωώση, γυρίζοντας άκόπως δεξιά κι' άριστερά!...

—Λέτε;

—Πολύ τό φοβόμαι. Δεν μπορώ να ένωρησ κυρίως τί έπεται σ' ά κέντρο. Προχωρεί άνάμεσα στον κόσμο σαν άνθρωπος που άδείπνησε και βγήκε να κάμη ένα περπάτο γιά να χωνέψη!...

Είπε πραγματικώς πολύ άλλόκοτη ή στάσις του.

Ο Στήβενς είχε φτάσει τώρα σε μιά πλατεία, πέρασε άνάμεσα στους διαβάτες που ούτε ύποψιάζοντο καν με πικόν έχον να κάνουν και τράβηξε προς ένα δρόμο προχόντας προς μιά λαϊκή συνοικία του Λονδίνου.

Περπατούσε πιο γρήγορα τώρα κι' άναγκαζόμαστε να τρέχουμε σκεδόν γιά να τόν προφτάσουμε. Εύτυχως δεν μ' άιχε άντιληφθ!... Βάδιζε άντελώς ήσυχος, μη ύποψιαζόμενος ότι τόν παρακολουθούμε. Σε λίγο είχαμε φτάσει σε μιά από τις πλέον φτωχικές συνοικίες του Λονδίνου. Οι δρόμοι ήσαν στενοί και γεμάτοι λάσπες, σκοτεινοί και επικίνδυνοι γιά τούς τιμίους διαβάτες. Εύτυχως δεν είχαμε καμιά ύποπτη συνάντησι.

(Ακολουθεί)

ΕΣΤΙΑ
12^η ΙΟΥΝΙΟΥ 1928

την ιδίαν ξυρσοβάρη βαφήν που χρησιμοποιήθηκε και η κατασκευασμένη συναγίδα...

ΑΙ ΒΙΤΑΜΙΝΑΙ ΤΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ ΜΑΣ

Οσιν
ον διά
ροντί-
ν το
υπέρ
δεν
υπαί-
μης
ας

όποιο
Πει-
v, εφε
και εις
ελθου-
οι και
πετά-
περι
έτρων
ογεία-
ον και
ισκων
αι υπό
εταξί-
κού.
ας

Εχουμε υπ' όψιν μας τεύχος περι-
λαμβάνον μίαν ανακοίνωσιν εντελώς ιδιαιτέρως εν-
διαφερόντος, την όποιαν έκαμαν προς την 'Ι-
ατρικήν 'Εταιρείαν 'Αθηνών οι κ.κ. Α. Ε.
Τσακαλώτος και Κ. Β. Χωρέμης. Πρόκειται
προς μίας μελέτης των δύο διακεκριμένων έ-
πιστημόνων επί της περιεκτικότητας εις βι-
ταμίναν C του γάλακτος των 'Αθηνών.

Οι άναγνώσται των έφημερίδων, που υπήρ-
τες καθημερινώς τας έπιστημονικάς των γνώ-
σεις, χάρις εις την εξέλιξιν της ύλης των έ-
φημερίδων, γνωρίζουν πύσιν σημασίαν έχει ή
μελέτη των βιταμινών των τροφίμων, και πώς
οι όγειονόμοιοι της Ευρώπης και της 'Αμε-
ρικής στήριζον τα συμπεράσματά των διά
την επιβαλλομένην δίαιταν, εις την μελέτην
των βιταμινών.

Εις την 'Ελλάδα, ελάχιστα παρόμοιοι έ-
γασται έγένοντο, και είνε άξιαίταινοι οι κ.κ.
Τσακαλώτος και Χωρέμης, διότι άπεφάσαν
να μελετήσουν ιδιαιτέρως τας βιταμίναν των
'Ελληνικών τροφίμων. Και ηρχισαν από το
γάλα, το πτωχόν και άεικινόν γάλα των 'Α-
θηνών, το όποιον ή ποιότης άναμφισβήτητος
τόσον πολύ έχει τά κάτω μέ την παρατηρου-
μένην εις την πόλιν μας τραγικήν βρεφικήν
θνησιμότητα.

'Επειραματισθήσα οι δύο επιστήμονες έ-
κί μακρόν με όρισμένα 'Ινδικά χοιρίδια -
τά συνήθη και καταλληλότερα αντίκειμενα
παραμύθων του είδους αυτού - και κατέλη-
ξαν εις το συμπέρασμα, ότι το γάλα των 'Α-
θηνών, πλην των λοιπών αυτού ελαττωμάτων,
είναι και βιολογικώς άνεπαρκές, ότι μένει ως πο-
σότης της κακής ποιότητος μας. Καί μένει ως πο-
σότης της κακής ποιότητος της σοβάρας, ή-
τοις των παρήγορον σημείων της άνεπαρκείας
της μελέτης το γεγονός, ότι ή άνεπαρκεία
εις βιταμίναν το 'Αθηνναϊκού γάλακτος, ή-
πορεί να άνακληρωθί εν τη μέτρ, δια της
προσθήκης ολίγον χυμού τομάτας, του πολυ-
τιμωτάτου αυτού και θρεπτικού καρπού της

μας.
στειδ
οιτέ

ΕΝ
6 δα
άπο
κού %
βου %
Πληρ
Σταδί

ΕΝ
οαία
Σπ.

ΕΝ
κλασ
Α' Ζαχαρ

ΕΝ
νον δι
(στάσι

ΕΝ
κίου
δοματ
δίδετα
λου 1

ΕΝ
πλομέ

ΕΝ
επί
χρεω
τησί
λου 1

ΕΝ
άνω
γισα

ΕΝ
πλωσι
λου 1
200 μ

ΕΝ
ματίο
κλπ.
Σπ.

ΕΝ
Σεπτέ
ΚΙΑ

ΙΔΟΥ
ΠΟΙΑΝ ΤΗΝΟΜΗΝ Ε-
ΧΟΥΝ ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟ-
ΝΕΣ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΦΡΕ-
ΣΚΟ ΓΑΛΑ ΤΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ
ΑΝ ΚΑΜΜΙΑ ΦΟΡΑ
ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ
ΥΠΟΦΕΡΟΥΝ
ΜΗΝ
ΕΚΠΛΗΤΕΣΘΕ

Νά
γιατι έ-
πιβάλεται
ή χρῆσις του
γάλακτος
MONT BLANC

ΘΕΑΤΡΑ
MONT BLANC

Τό γάλα Μόν - Μπλάν πρέπει να είνε ο συντροφός των παιδιών σας.
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ:
ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ & ΓΙΑΝΝΑΚΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ ΚΛΕΙΣΘΕΝΟΥΣ 9

